„השר ו״יצמן״: 30 קולונלים בצה״ל רוצים לכבוש

ערבית, ותשים קץ לכל תקווה לעמידה איתנה. הפסקת־האש נותנת למצריים הזדמנות לשקם את כוחה הצבאי, ולעולם הערבי היא נותנת הזדמנות להשתחרר מהשפעת המכה ולחדש את ההתגנדות.

זה מה שקרה למעשה, מנקודת־מבט מצרית, בעוד שהשקפת הנשיא בומדיין היתה ש„ישראל לא תחצה את התעלה, משום שהעליונות הטכנולוגית הישראלית מאפשרת להכניע את הצבאות הערביים הסדירים בשטח ריק מאוכלוסיה, כמו סיני, אחרי השמדת חיל־האוויר במהלומות מפתיעות.

„אולם העליונות הטכנולוגית חלפה לנצח, כאשר הכוחות הישראליים המוגבלים יכנסו לתחום שכין התעלה לקאהיר, שם יש אוכלוסייה צפופה.״

באותו זמן אמר בומדיין: „הצבא הצרפתי לא הצליח לפרוץ לשכונת הקסבה — כיצד יכולה ישראל להשתלט על קאהיר, על ששת מיליון תושביה?״

„אבנרי מסוכן מעזר ו״יצמן״

ח״כ שגרירים הצבאיים הסיקו מזאת, כי עצת אנשי אורי אבנרי אינה אלא המשך למסע ההפחדה, וכי ישראל לא יכולה עתה לעבור את הגבולות הנוכחיים. אילו היתה חושבת על כך, לא היתה מקימה את קו בר־לב, ולא היתה משקיעה את כל המאמצים שהיא משקיעה עתה, כדי להיפטר מנטל ההנהלה הישירה של הגדה המערבית.

אשר לאיום לכבוש את בארות־הנפט, הרי זה אפשרי מבחינה תיאורתית, אולם לא יביא לניצחון ישראלי. להיפך, הדבר יפטור את הערבים מן הצורך לשבץ את הנפט במערכה נגד ישראל. הערבים לא יהססו אז לחבל בבארות־הנפט, ואין קל מזה.

בעלי דעה זו סיכמו, כי השלום, אליו קורא אורי אבנרי, מסוכן יותר לערבים מאשר התוקפנות שבה מאיים עזר ויצמן.

מדוע?

משום שהשלום, במובנו של אורי אבנרי, הוא מה שביטאה גולדה מאיר כאשר אמרה שהוא יאפשר לה לנסיע במכוניתה מתל־אביב לקאהיר, כדי לערוך שם קניות וליחזור.

אחד השגרירים הערביים אמר: הביטו על המפה. אתם רואים כי אין נוסע במיזרח הערבי היכול להגיע לקאהיר במכונית, אלא אם עבר בשטח הישראלי. השלום, במובן הישראלי, הוא מדיניות השערים הפתוחים.

נאמר זאת בכנות: לנו יותר קשה לנצח בשלום מאשר במלחמה.

תעשייתנו מפגרת מזו של ישראל. דרכי־התחבורה שלנו גרועות יותר. מוסדותינו ישנים ומתפוררים. החברה שלנו פחות מלוכדת, ויותר מפוררת, וקל לחדור לתוכה. לישראלים יש תוכניות לנצל חדירה זו, ולהפוך את חוסר־הליכוד הנוכחי לפירוד מלא. אבא אבן הודיע על תוכניות אלה, בדברו על „הפסיפס של המיזרח התיכון״. הוא אמר, כי השלום האמיתי לא יושג, אלא אם כן תצוייר מחדש מפת המרחב, בהתאם לגבולות הלאומיים והמיעוטים.

כמו שקמה מדינה יהודית בפלסטין, תקום מדינה דרוזית ברמת־הגולן, מדינה מרונית בחר לבנון, מדינה עלווית * בחוף הסורי, מדינה כורדית בין סוריה לעיראק ומדינה שיעית ** — דבר ששום אימפריאליזם לא העז לבצע, עד שבאה הפלישה הציונית.

נשק מחוכם ונשק מפגר

ח״כ שיחה עברה לדיון בחוסר־הטעם שבמילחמה בשלב הנוכחי.

הנציגים הערביים, שאימצו לעצמם את הגישה שיש לחרוג מן המחשבה על פתרון צבאי, באו מקרב הדיפלומטים המיקצועיים, אשר עבודתם בחוץ־לארץ נתנה להם ההזדמנות להבין את חשיבות הקדימה הטכנולוגית ולעמוד על המיפנה ההיסטורי שהוללו מיפגשי־הפסגה בין ניכסון וצ׳־אין־לאי בפקין, ובין ניכסון וברז׳נייב במוסקבה.

השקפתם היא זו:

מירוץ החימוש, הנערך עתה במיזרח התיכון הוא, למעשה, מירוץ בין הערבים לבין ארצות־הברית. האמריקאים נותנים לישראל ציוד אלקטרוני חדיש ביותר. אילו קיבלו הערבים ציוד דומה מבריה״מ המועצות, היה זה מירוץ בין רוסיה לאמריקה. אולם אמריקה נותנת כל הנשק המתוחכם שברשותה לישראל, אפילו הנשק שהיא טרם השתמשה בו בויאטנאם, בעוד שרוסיה אינה מעניקה לערבים אלא נשק מפגר.

בעוד שישראל השיגה מטוסי פנטום לפני שלוש שנים, לא נתנה רוסיה לערבים מטוסי מיג 23.

ישראל חברה מתקדמת

ח״כ שוב מזה: במילחמה האלקטרונית לא יכריע הנשק שנרכש, כי אם התקדמות חברה, בדרגותיה השונות, המאפשרת לה לקלוט את הקידמה הטכנולוגית העולמית, ולהשתמש במכשירים האלקטרוניים המסובכים, המחייבים כושר גבוה של האנשים ושל המנגנונים המתכננים והמפעילים.

ישראל היא חברה מתקדמת, מפני שבאו אליה מהגרים מחברות מתקדמות. את הפיצרה התרבותית בין ישראל והחברות הערביות לא ניתן לסתום בטונות של נשק סובייטי או נשק אירופי, שאנו שואפים עתה לקנותו. המירוץ יוכרע על־ידי גורמים שהם מחוץ לשליטת הערבים בשלב זה.

המשך מצב הלא־שום־זיא־מיחמה, הנגרם עקידי המשך העליונות הישראלית — לא יביא אלא להתשת המקורות הערביים ולשיבוש פעולת הפיתוח, בזמן, הגברת הפיגור הערבי. כתוצאה מכך יגדל הפער התרבותי בין הערבים לישראל, כך שיהפוך למחסום שלא יהיה ניתן לעבור אותו, כמו זה שהפריד בין העמים האירופיים לבין העמים האסיאתיים והאפריקאיים במאה ה־18.

לא הנשק יכריע!

ח״כ מוצע גידול האוכלוסיה במדינות־העימות • נע בין 3%—4. ממוצע הפיתוח הדרוש למדינות המתפתחות, כדי להגיע לשלב המדינות התעשייתיות, אינו פחות מ־9%. מכאן חומרת ההדרדרות שתפגע בנו, אם נמשיך לבזבז את ההכנסות הערביות על־ידי הוצאת סכומים עצומים על חימוש. מה גם שהחימוש לא יופעל במלחמה, ואם ישתמשו בו — לא ישיג נצחון. ישראל תמשיך במשך עשרות שנים להיות בעלת עליונות, בעזרת הציוד האלקטרוני של ארצות־הברית.

המוצא ממבוך זה הוא בניית חברה ערבית מתקדמת על־ידי השקעת הכנסות הערביות העצומות בפיתוח אנושי. פירוש הדבר: שינוי מקיף באסטרטגיית העימות הערבי־ישראלי, כלומר, בהרחקת רעיון ההתנגשות הצבאית בעתיד הקרוב, וקבלת גישתו של אל־סאדאת שהמערכה עם ישראל היא מאבק של דורות.

יש להפחית את מימדי החיימוש עד למינימום שיבטיח הדיפת כל התקפה ישראלית רחבת־מימדים.

הפיתוח, ובפרט פיתוח האדם, יהיה תוך כדי עימות מתמיד עם ישראל.

מירוץ־החימוש, המתנהל עתה במדינות

• כת מוסלמית.

•• פלג מרכזי בעולם המוסלמי, השולט בעיראק, באיראן, ועוד.

• מצרים, ירדן, סוריה ולבנון, הנמצאות במצב של עימות עם ישראל.

(המשך בעמוד 34)

במדינה

הסתדרות

סובייט נגד הסובייט העליון

ההסתדרות נקטה בשיטות סובייטיות — כדי למחות נגד השיטות הסובייטיות.

אורח מקרי שהיה נקלע למקום, יכול היה בקלות לטעות ולהאמין כי נפל לישיבת הסובייט העליון: על הבמה עמדה אשה מבוגרת, בעלת הופעה רוסית קלאסית, שנאמה בהתלהבות ברוסית שוטפת, עסיסית — כפי שרק בבה אידלסון יודעת להתלהב ברוסית. גם בקרב הקהל שלטה הרוסית, ומחיאות הכפיים האדירות, אחידות־הקצב, היו גם הן לפי מיטב השיטה הסובייטית.

השיטות הישנות. אלא שהאירוע, באולם הענק של בית־החייל בתל־אביב, היה כנס של סובייט • אחר לגמרי: מועצת ההסתדרות התכנסה כדי למחות נגד כופר ההשכלה שהטיל הסובייט העליון על יהודי רוסיה.

תוך כדי כך, קשה היה מלהעלות מחשיות, למרות הנושא הכואב, למראה הדמיון בין שני הסובייטים: מאות עולים חדשים מרוסיה הובאו באוטובוסים מיוחדים ממרכזי קליטה, כאורחי הכנס, ישבו באולם מבלי שאפשר היה להבדיל ביניהם

נואמות בכה וגוערה
התסריט דפק כמו שעון

לבין הצירים המעטים שבאו, סתמו בשאגות את פיו של כל נואם שלא היה לרוחם.

קנוניות. גם מאחורי הקלעים דמה הכנס לכנס של הגוף שנגדו יצא הכנס. בהתלהבותו הקדושה, הכריז היו״ר יצחק בן־אהרון, תוך כדי נאומה הנלהב של בבה אידלסון: „נשיאות המועצה החליטה להכפיל את זמן הדיבור של בבה.״ לאחר מכן, באותה מידה של דמוקרטיה, קוצץ בגלל זה זמנם של דוברי הסיעות הקטנות.

היה זה המשך שהלם את ההתחלה: בוועדה שהכינה את המועצה, הוקמה קואליציה של גח״ל והמערך, בתמיכתו הנלהבת של פנחס טובין, איש מק״י מקבוצת הרוב. „כל ההחלטות תתקבלנה פה אחד,״ תבעו אנשי המערך וגח״ל. „לא תינתן לאף סיעה הרשות להעלות הצעות אחרות לסדר היום.״

אנשי גח״ל הכתיבו גם את שאר פרקי התסריט, ביעילות שלא היתה מביישת כל קומוניסט ותיק: האינטרנציונל לא יושר ושר הקליטה המפ״מי נתן פלד לא ידבר. רק גולדה מאיר תדבר, בשם הממשלה. בתמורה, הסכימו אנשי גח״ל לתביעת המערך שלא להרשות את רשות הדיבור להילל זיידל, יריבו של בן־אהרן בהסתדרות.

• מועצה.

„התנגשות בין הקציניים והאזרחים בצמרת הערבית"